

LA FUGA

LAIA AGUILAR

PREMI RAMON MUNTANER 2026

fanbooks

LAIA AGUILAR
LA FUGA

PREMI RAMON MUNTANER 2026

Fanbooks

© Laia Aguilar, 2026

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2026

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

El jurat del 41è Premi Ramon Muntaner va estar format per
Dolors Cabrera, David Cirici, Xavier Gual, Anna Pardos (Mixa)
i Patrizia Campana.

Primera edició: setembre del 2026

ISBN: 978-84-10028-70-8

Dipòsit legal: B. 13.487-2026

Imprès a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta obra (www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Dia 0

Era un dia en què res feia presagiar el pitjor.

Feia una calor asfixiant i la meva germana Míriam m'havia vingut a buscar a l'escola per dur-me cap a casa. Cada dijous fèiem el mateix: ella sortia de la universitat, em venia a buscar a l'escola i després anàvem a berenar i passàvem pel parc una estona. Sempre fèiem la mateixa ruta: ens aturàvem al forn de pa a comprar croissants, passàvem per la botiga d'animals domèstics —m'encantaven els gossos, els gats, els hàmsters...!—, i després anàvem al parc de la plaça, on jo m'enfilava sempre al gronxador verd. A la meva germana Míriam li agradava gronxar-me mentre em cantava cançons i m'explicava què havia fet durant el dia. Deia que si m'hi esforçava podia tocar els núvols amb la punta dels peus.

—Tu pots, Zoe —em deia—. Ets la millor germana del món.

Jo era dalt del gronxador, el vent a la cara, quan vaig tenir la sensació que el cel s'enfosquia i l'aire es tornava

cada vegada més espès. La Míriam va parar de gronxar-me i jo em vaig reunir amb ella: «Sembla que es posarà a ploure aviat, Zoe, anem cap a casa».

Vam anar a la font a beure aigua —jo tenia set i ganes d'arribar a casa—, i aleshores vaig veure que la meva germana es posava la mà al pit, s'ajupia i clavava els genolls a terra, com si li costés força respirar.

—Què et passa, Míriam? —li vaig preguntar.

—No ho sé. No em trobo bé. Anem cap a casa, va, no sé què està passant.

Tot d'una ens va envoltar un silenci greu i vaig veure les mirades de desenes de nens, espantats, que observaven a banda i banda del parc com si no sabessin què fer ni com comportar-se. Els seus pares, igual que la Míriam, s'enduïen la mà al pit i feien mala cara mentre feien esforços per respirar.

De sobte, la Míriam va caure a terra i va començar a patir convulsions. Tenia la cara molt blanca i em suplicava amb la mirada que l'ajudés.

—Què et passa, Míriam? Què et passa? —li vaig preguntar mentre m'ajupia al seu costat.

—No ho sé... No em trobo bé. No puc respirar...

Vaig mirar al voltant, espantada.

—Ajuda! —vaig cridar—. La meva germana no es troba bé! Que algú m'ajudi!

Llavors vaig veure una mare que esperava el seu fill al final del tobogan i que tot d'una va caure a terra. Una mica més enllà, un pare que jugava a pilota amb el seu fill també es va desplomar sobre la gespa i es va quedar immòbil com si fos una estàtua. Els nens que hi havia al seu voltant cridaven alarmats mentre, de fons, se sentien crits i més crits d'auxili.

—No pateixis, Míriam. Vaig a demanar ajuda. Tot anirà bé.

Aleshores vaig començar a córrer amb la intenció d'anar cap a casa i demanar ajuda, però immediatament vaig fer marxa enrere i vaig pensar que no podia deixar la Míriam tota sola al parc. Vaig tornar amb ella i em vaig ajupir al seu costat. Quan vaig aixecar la vista, la majoria dels adults que hi havia al meu voltant —al parc, al carrer, a la plaça— van començar a caure com si haguessin estat fulminats per un llamp. N'eren desenes, centenars d'adults caient a plom com si fossin mosques.

—Tot anirà bé, bonica —em va dir la Míriam amb un fil de veu.

Diria que llavors va tancar els ulls.

Caos

La mama era a casa enganxada al telèfon i es movia nerviosa amunt i avall. Sentia com parlava amb el papa, que era a l'hospital, i li preguntava com es trobava la Míriam. Jo estava asseguda a terra, davant del televisor, i mirava sense acabar d'entendre res les notícies que donaven sobre el que llavors anomenaven el Dia 0.

La presentadora del programa parlava amb una veu greu i deia que es tractava d'un virus que, segons semblava, provenia de l'Antàrtida.

«L'augment de la temperatura a tot el planeta ha provocat que un virus preservat al gel de l'Àrtic surti a l'exterior a causa del desglaç i passi a altres organismes. De les plantes ha passat als animals i després als éssers humans, segons asseguruen els científics. Es tracta de la pitjor pandèmia mai vista a escala mundial, però amb una diferència clara respecte a altres pandèmies: afecta solament la població adulta, a partir dels divuit anys, i és altament letal». «Fa massa anys que advertíem que els virus conser-

vats durant mil·lennis en els grans blocs de gel quedarien alliberats a causa del desglaç», deia un senyor amb bata blanca i pinta de científic. «Era tan sols qüestió de temps». «Portàvem anys advertint sobre el canvi climàtic», deia una altra senyora amb els ulls vaporosos i cara d'estar molt preocupada.

La mama va penjar el telèfon i es va asseure al meu costat mentre intentava calmar-me i dir-me que, passés el que passés, jo havia fet bé d'avisar-los i demanar ajuda.

—No pateixis, petita —em va dir a cau d'orella—. La Míriam es posarà bé. Ara tot és molt confús, però més endavant sabrem exactament què ha passat i segur que trobaran una cura. El teu pare està treballant de valent per poder-la trobar.

Jo no sabia si creure'm o no les seves paraules i mil pensaments m'esclataven al cap. La Míriam caient a terra, els adults emmalaltint com mosques, els blocs del gel de l'Àrtic desfent-se i deixant anar un virus mil·lenari que durant anys, segons deien, havia estat congelat. Tot era un caos. I jo? Hauria pogut fer alguna cosa més per protegir la Míriam? Per salvar-la? Patia per la meva estimada germana, que ja tenia divuit anys i, per tant, ja era una persona adulta. Podria morir, ella també? Per què els adults emmalaltien? Per què només ells?

Imaginar-me la vida sense la Míriam era el meu pitjor malson. Amb ella anava a la platja, m'ajudava a fer els deures, em cantava cançons i m'explicava històries que s'inventava especialment per a mi.

No, ella s'havia de curar, em deia a mi mateixa mentre serrava les dents ben fort i m'aferrava al braç dret de la mama. I segur que el papa ho aconseguiria. Els metges ho

aconseguirien. El nou virus, per molt letal que fos, no podria vèncer la meva germana.

La mama m'estava mirant amb els ulls plorosos quan es va obrir la porta i el papa va entrar. El seu rostre era fred com l'acer. Semblava un cadàver.

—Aparta't d'ella —li va dir a la mama.

—Com?

—Que t'apartis d'ella. Aparta't de la Zoe, ràpid. Et pot contagiar.

La mama em va mirar amb por, sense entendre què estava passant, i jo em vaig preguntar per què havia de contagiar algú si jo em trobava perfectament bé.

—El virus l'han incubat els nens —va aclarir el papa—. Ells no presenten cap símptoma però el poden contagiar als adults.

—Com?

Aleshores el papa va demanar a la mama que marxés de casa.

—Ves a casa dels teus pares —li va dir.

I mentre es mantenia a uns quants metres de distància de mi, em va llançar una mascareta i unes ulleres protectores i em va demanar que me les posés ràpidament. Ell va fer el mateix. Es va protegir com jo. Un silenci greu es va instal·lar ràpidament entre nosaltres.

—Hauries de tancar-te a l'habitació —va sentenciar—. Només serà per uns dies, fins que trobem el remei... Et juro que a l'hospital farem tot el que puguem per trobar una cura.

Em vaig tancar a l'habitació, espantada, i em vaig estirar al llit sense saber exactament què fer. A fora, la ciutat restava en silenci. Tan sols se sentia la remor dels cotxes que es barrejava amb el so de les sirenes de les ambulàn-

cies i els crits de la gent, que semblava que embogia per moments. Estava aterrida. Paralitzada. Sola. Els nens érem els incubadors del virus? Per què?

Llavors no tenia respostes.